

## Den underjordiske

Der var engang en rig konge, som havde tre døtre, og de gik hver dag og spadserede i slotshaven. Kongen var en stor ynder af smukke træer, og der var især et, som han holdt så meget af, at han havde sagt, at han ville ønske den, som plukkede et æble af det, hundrede favne under jorden. Om efteråret blev æblerne på træet så røde som blod. De tre prinsesser gik hver dag hen til træet for at se, om vinden ikke havde blæst et æble ned, men de fandt aldrig noget, og dog var træet så fuldt, at det var lige ved at knække, og grenene hang helt ned til jorden. Den yngste prinsesse havde frygtelig lyst til et æble og sagde til sine søstre: "Far holder alt for meget af os til at ville ønske noget ondt over os. Det er vist kun for fremmede folks skyld, han har sagt det." I det samme plukkede hun et rigtigt stort æble, hoppede og sprang og sagde: "Smag dog engang, jeg har aldrig spist noget så dejligt." De to andre prinsesser tog nu også en bid af æblet, og de sank nu alle tre dybt, dybt ned i jorden, hvor hverken sol eller stjerner skinnede.

Ved middagstid kaldte kongen på dem for at de skulle komme til bords, men han kunne ikke finde dem, skønt han ledte i hele slottet og haven. Han blev meget bedrøvet og lod bekendtgøre, at den, der kunne bringe ham hans døtre igen, skulle få en af dem til kone. Mange unge mænd gik ud for at lede efter dem, for alle ville gerne have en af de tre prinsesser, som var så smukke og venlige. Blandt andre drog tre jægere af sted, og da de havde redet i otte dage, kom de til et slot. Der var mange smukke sale, og i den ene stod der et dækket bord med dejlig dampende mad. Men der var ikke et menneske at se i hele slottet. De ventede nu i en halv dag. Maden blev ved at være varm, og til sidst blev de så sultne, at de satte sig ned og spiste. De blev nu enige om, at de ville blive boende på slottet. De skulle trække lod om, hvem der skulle blive hjemme, og de to andre skulle drage ud og søge efter prinsesserne. Loddet traf den ældste, og han blev hjemme næste dag, mens de andre drog af sted. Ved middagstid kom der en lillebitte mand og bad om et stykke brød. Jægeren skar da en rundtenom af og ville give ham, men den lille mand lod det falde og sagde, at jægeren skulle give ham det igen. Men i samme øjeblik han bukkede sig ned, greb den lille mand ham ved hårene og gav sig til at slå løs på ham. Næste dag

måtte den anden blive hjemme, og han gik det ikke en smule bedre. Da de to andre kom hjem om aftenen, sagde den ældste: "Nå, hvordan er det gået?" - "Skidt," svarede den anden. De beklagede sig nu til hinanden, men sagde ikke noget til den yngste, for ham kunne de ikke lide, og kaldte ham altid dumme Hans, fordi han ikke havde nogen videre forstand på livet.

Han blev så hjemme den tredje dag, og den lille mand kom igen, bad om et stykke brød, lod det falde, og sagde til jægeren, at han skulle give ham det. "Tag det selv op," sagde jægeren, "når du ikke engang gider gøre dig så megen ulejlighed for dit daglige brød, fortjener du det såmænd heller ikke." Den lille mand blev meget vred og sagde, at han skulle gøre det, men jægeren snappede ham i en fart og bankede ham godt igennem. Manden skreg af fuld hals og råbte: "Hold op, hold op, så skal jeg sige dig, hvor prinsesserne er." Da jægeren hørte det, holdt han op med at slå ham, og den lille mand fortalte da, at han var en af de underjordiske. Dem var der mange tusind af, og hvis han ville gå med ham, skulle han vise ham, hvor prinsesserne var. Han viste ham nu en stor brønd, hvori der ikke var noget vand. Han vidste godt, sagde han, at hans kammerater ikke mente det godt med ham, og derfor skulle han alene frelse prinsesserne. De andre ville også nok gerne finde dem, men de ville ikke udsætte sig for nogen videre fare og besvær for deres skyld. Han skulle nu tage en stor kurv og sætte sig på bunden af den med en jagtkniv og en klokke og lade sig hisse ned. Så kom han til tre værelser, og i hvert af dem sad der en prinsesse og lyskede en drage med mange hoveder, og dem skulle han hugge af. Da den lille mand havde sagt alt det, forsvandt han. Henimod aften kom de to andre tilbage og spurgte, hvordan det var gået. "Udmærket," svarede han. Han fortalte dem nu, at der ved middagstid var kommet en lille mand og havde bedt om et stykke brød, og da han havde givet ham det havde han først ladet det falde og sagt, han skulle tage det op igen, og da han ikke ville det, var manden begyndt at mukke. Så havde han misforstået ham og givet sig til at prygle ham, men så havde manden fortalt ham, hvor prinsesserne var. De andre blev gule og grønne af misundelse. Næste morgen fulgtes de ud til brønden og kastede lod om, hvem der først skulle sætte sig i kurven. Loddet traf

igen den ældste, han kravlede derned og tog klokken med. "Når jeg ringer, må I hejse mig op i en fart," sagde han. Et øjeblik efter ringede han, og de trak ham op igen. Den anden satte sig da derned, og det gik ham ligesådan. Da kom turen til den yngste, og han lod sig hisse helt ned. Han steg så ud af kurven, tog sin kniv og gik hen til døren, lyttede, og hørte at dragen snorkede højt. Han lukkede døren op og så den ene kongedatter, som sad og lyskede en nihovedet drage. Han tog da sin kniv og huggede ni hoveder af. Kongedatteren sprang op, faldt ham om halsen og kyskede ham mange gange og gav ham sin halskæde, som var af det røde guld. Han gik nu til den anden prinsesse. Hun sad og lyskede en drage med syv hoveder, og hende befriede han også. Så gik han ind til den yngste, hvor der var en drage med fire hoveder, og dem huggede han også af. De var alle tre sjæleglade og kunne slet ikke holde op med at kysse og omfavne ham. Han ringede nu så stærkt, at de hørte det oppe på jorden. Han lod nu den ene efter den anden af prinsesserne hejse op, og da turen kom til ham kom han i tanker om, at den lille mand havde sagt, at de to andre mente det ikke godt med ham. Han lagde derfor en stor sten i kurven, og da den var kommet halvt op, skar de andre brødre snoren over og tænkte, at han var død. Så løb de deres vej med prinsesserne og tvang dem til at love, at de ville sige til deres far, at de havde frelst dem. Så gik de til kongen og forlangte to af døtrene til hustruer.

Imidlertid gik den yngste jæger bedrøvet rundt i de tre stuer og tænkte, at han nu måtte dø. Han fik da øje på en fløjte, der hang på væggen, og sagde: "Hvorfor hænger du der, her kan man dog ikke være lystig." Så kiggede han på dragehovederne: "I kan heller ikke hjælpe mig," sagde han. Han spadserede nu så mange gange frem og tilbage, at gulvet blev helt glat. Til sidst kom han på andre tanker, tog fløjten ned og blæste i den, og på en gang kom der en mængde underjordiske frem. Ved hver tone, han blæste, kom der flere, og han blæste nu så længe, til stuen var helt fuld. De spurgte nu, hvad han ønskede, og han sagde da, at han ville gerne op på jorden igen. De greb nu fat i hvert eneste hår, han havde på sit hovede, og fløj op på jorden med ham. Da han kom derop, gik han straks til slottet, hvor den ene kongedatters bryllup netop skulle fejres. Han gik nu ind i den stue, hvor kongen sad med sine døtre, og da de så ham, besvimele de alle tre. Kongen blev vred og lod ham kaste i fængsel, fordi han troede, han havde gjort hans døtre fortræd. Men da prinsesserne

kom til sig selv igen, bad de om han måtte blive løsladt. Kongen spurgte hvorfor, men de sagde, at de turde ikke fortælle det, og han befalede dem da at fortælle det til ovnen. Så gik han udenfor og lyttede ved døren og hørte det hele. Han lod så begge de andre hænge, og gav jægeren sin yngste datter til kone. Jeg var med til brylluppet, og da jeg trak et par glassko på, stødte jeg mod en sten, og kling, klang, sprang de i tusinde stykker.

\* \* \*